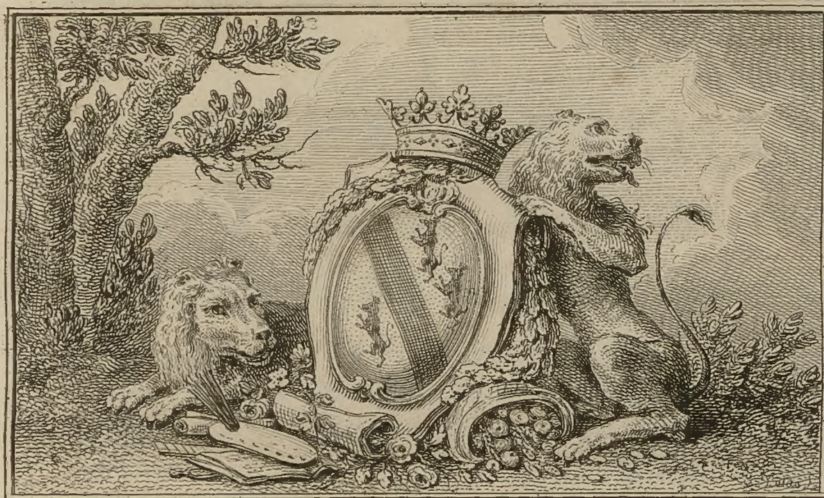

D. D. PHILIPPO-GUILLELMO

BOULLONGNE

DE PRENINVILLE,

EQUITI,

DOMINO DE MAGNANVILLE, &c.

ÆTERNUM GRATI ANIMI MONUMENTUM

D. V. C.

JOSEPHUS PETIBEAU,

DE MEATÛS AUDITORII ET TYMPANI VITIIS.

THESES ANATOMICÆ ET CHIRURGICÆ,

Quas, Deo juvante, & Præside M. FRANCISCO CHOPART, *Academiæ Regiæ Chirurgiæ Socio & in Scholâ-Practicâ Professore, tueri conabitur* JOSEPHUS PETIBEAU, *Turonensis, Artium Liberalium in almâ Universitate Parisiensi Magister,* Theseos auctor.

Die Sabbati quintâ mensis Septembris, anno salutis 1778, *à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam.*

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS, PRO ACTU PUBLICO ET MAGISTERII LAUREA.

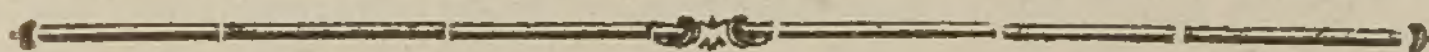

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii necnon Academiæ Typographi, viâ Cithareâ.

M. DCC. LXXVIII.

DE MEATÛS AUDITORII ET TYMPANI VITIIS.

THESES ANATOMICÆ ET CHIRURGICÆ.

QUOD varias aeris vibrationes, collisis inter se corporibus, excipit; cujus ope felix sonorum concordia mentem adeò dulci, blandâque voluptate permulcet; quodque, deficientibus oculis, gratam nec prorsùs insufficientem præstare solet operam, Organum differendo attingemus. Hoc autem multiplici morborum genere vexatur: verùm de quibusdam Meatûs Auditorii Tympanique vitiis, brevi præmissâ Auris Anatome, hìc tantùmmodò dicere animus est.

Auditûs Organum in tres quasi regiones diducitur : exterior, Auriculam, Meatumque Auditorium ; media, Tympanum ; interior verò Labyrinthum comprehendit.

Auricula omnium oculis obvia, ossi temporum musculis & ligamentis annexa, & cartilagine constructa mobili, eminentiis foveisque variatìm denominatis tùm elevatâ, cùm depressâ, in illam abit mollem appendiculam, lobum Auriculæ dictam, cui committuntur ornamenta.

Meatus Auditorius partìm cartilagineus, partìm osseus, à coarctatione Conchæ incipiens, in medio angustior, ad usque Tympani membranam per os temporum obliquè & antrorsùm progreditur. Qui quidem membranâ investitur quam cutis vera constituit, acerrimi sensûs, ad medium usque Meatum parvis obumbrata pilis atque plurimis pervia foraminibus per quæ cerumen è telæ cellulosæ glandulis in Meatûs cavum effunditur. Hæc verò cutis etiam epidermide velata introrsùm gracilescit atque super Tympani membranam reflectitur.

Cavea osse petroso insculpta, utcumquè ferè rotunda, in fœtu aquâ viscosâ atque rubellâ, in Adulto verò aere & muco plena, quæ supernè hujus ossis squammâ tegitur, & intùs Labyrintho, posteriùsque mastoïdeo processui adjacet, Tympanum nominatur. Anteriùs autem in eo patet ossea tuba ; exteriùs verò per membranam exactè clauditur : quæ quidem in universùm ovalis, obliquè & antrorsùm descendens, introrsùm convexa, nullo foramine naturaliter pervia & quatuor laminis distincta, eodem quo Tympanum nomine nuncupatur. In Tympani cavo trabeculis atque cavernulis aspero, cui necnon periostium vasculis pictum undiquè velamen præstat, occurrunt officula ligamentis firmata ; nimirùm malleus, musculis membranæ Tympani tensore & laxatore motus, incus & subrotundum officulum quæ superiorem & exteriorem sedem tenent ; dùm verò internam mediamque, & stapes cujus capitulo musculus stapedius inseritur, & ovalis fenestra per hujus ossis basim

præclusa : promontorium etiam videtur in posteriori inferiorique parte ; in imâ verò rotunda fenestra per membranam ex toto clausa : sicque tandem oculis patent chorda Tympani, seu nerveus ramulus transversè inter malleum & incudem excurrens ; sinuositas mastoïdea vel antrum quoddam cum variis mastoïdei processûs cellulis communicans & membranâ mucosâ obductum ; tuba demùm Eustachiana è Tympano patens ad fauces, juxta Meatum narium inferiorem, & ex parte osseâ, membranaceâ atque cartilagineâ constans ; quâ quidem viâ, aer inter inspirandum Tympanum subit, sicque mucus tùm pondere suo, tùm inter expirandum vel per sternutationem manat aut abripitur.

Labyrinthus quòd in plures circulos convolvatur, 1°. in mediâ sui sede vestibulum habet, seu cavum irregulare ponè fenestram ovalem conspicuum, per septum membranaceum bipartitum, & in quo multa patent ostia : 2°. Tres canales in semi-circulum inflexos & ad externum vestibuli latus positos, quorum duo verticales, tertius verò horizontalis : 3°. Cochleam hisce canalibus, è directo, inferiori tamen situ, oppositam, cujus basis numerosis pervia foraminibus, ad canalem nervorum acusticorum spectat, quæque gyris duobus cum dimidio tertio conjunctis circa modiolum circumflectitur, ex quo prodit lamina spiralis transversa, quæ in scalam Vestibuli & scalam Tympani Cochleam bipartitur.

Arterias habet Auditûs Organum, tùm à carotide externâ, quæ ramos ad Auriculam Meatumque auditorium edit plurimos, exiguosque ad Tympani cavum & cellulas mastoïdeas ; tùm à carotide internâ & basilari arteriâ cujus major truncus cum molli nervo sinum subit auditorium atque Labyrinthum adit. Venas autem nanciscitur à jugularium ramis. Tandem nervos obtinet à septimi paris geminâ portione, unâ duriori quæ ad Tympanum ramum & tenuissima emittit filamenta & per Styloïdæum foramen cranio eluctatur ; alterâ molliori, quæ in plures ramos divisa, Cochleæ basim subit atque in omnes spargitur Labyrinthi gyros ; qui verò ad ex-

timam Auris regionem tendunt, & à durâ portione, & à quinti tertiique ejus rami propagine & à secundo tertioque cervicalium pare nascuntur.

Aquulâ in Fœtu rubellâ, in Adulto lympidâ, lymphaticæ indolis, & instar liquoris aquei oculi, à subtilissimis vasculis exudante, omni ex parte repleri Labyrinthum, per observationes, experimentaque Anatomica compluries repetita demonstratur. Nullum ipsi inesse aerem nunc manifestò compertum est. Humor autem ille duo habet diverticula Labyrinthi cavo continua, per quæ extra illum aquulæ portio eliminari & novo accedenti liquori locum cedere potest; unum scilicet in Vestibulo, alterum verò in Cochleâ; utrique nomen aquæ-ductûs accessit. Vestibuli aquæductus ab ejus posteriori superiorique parte, angusto valdè initio, ortum ducit supra communem canalem in quem coeunt illi semi-circulares canales perpendiculares; dein retrorsùm atque extrorsùm per duram crassamque ossis substantiam ascendit; tandem descendit & sensim dilatatur cornu compressi in modum, donec per rimam in superficie petræ posteriori obliquè positam, cavulum quoddam membranaceum adeat, aquulæ receptaculum dictum, quod durâ matre obducitur, & conicum, politissimum & angustius est, quâ rimam subit; latius verò & septulis insignitum, quâ vasis lymphaticis in lateralem duræ matris sinum terminatur. Aquæ-ductus autem Cochleæ rotundam ponè fenestram in Tympani scalâ initium habet; exindè attenuatur, sub canali nervorum communi introrsùm priùs, dein versùs inferiora & posteriora tendit atque gradatim tubæ ad instar amplior factus, ponè lunatam lamellulam osseam, sub foramine acustico interno, & à margine hujus ossis posteriori & inferiori prominulam, inter venæ Jugularis foveam & petræ apicis partem asperam, triangulari extremo nudè aperitur.

Absolutâ jam Auris intimæ partium expositione, Auditûs mechanismum breviter adumbremus. Tremulos aeris ambeuntis motus recipit Auris cartilaginea, iisque in unum colligendis inservit

ſervit præſertìm Meatus auditorius : collecti radii ſonori membranam Tympani feriunt ; quo fit ut alligatus ei malleus neceſſariò unà moveatur : quod quidem oſſiculum tam membranâ tremente quàm ſuis muſculis commotum, junctam ſibi incudem percutit, quæ motum viciſsìm, intercedente lenticulari oſſe, Stapedi tradit: hic inſuper muſculo ſuo ità trahitur, ut baſeos poſterior pars in veſtibuli cavum ſeſe immergat : eodem tempore aeris externi motus per membranæ Tympani tremores communicatur aeri per tubam Euſtachianam in Tympanum delato atque intrà ipſum hoſpitanti; quiquidem tremendo prætenſam percutit feneſtræ rotundæ membranam exiguamque ligamenti particulam, quod ſtapedis baſim cum feneſtræ ovalis orâ ligat ; atque etiam ſub quâvis aeris externi tremulâ commotione tremunt totius Labyrinthi parietes. *Sicque mota & impulſa hujuſce partis aquula in omnes ejus mæandros* circumfertur ; impingensque in nerveam pulpam, hiſce partibus medullaribus quamcumque ipſa patitur mutationem exactè tradit, & ità propagatur motus tremulus à ſentientibus partibus in illum Encephali locum ad quem nervi mollis truncus terminatur.

Accidit aliquandò, ut Auris Meatus membranaceâ quâdam ſubſtantiâ præcludatur : quæ quidem vel ab ipsâ nativitate, vel ſeriùs ex ſurditate atque loquelæ nimirùm defectu animadvertitur. Quod ubi incidit, ſpecillo tentandum eſt, altè ne, an in ſummo tantùm ſedeat aut protendatur illa membrana. Si enim in ſummo eſt, ſpecillum protinùs recipit, & facilè curatur illam decuſſatìm incidendo, deinque turundam eò immittendo quoad neceſſe videtur. Ubi verò altiùs atque juxta ipſam Tympani membranam adhæret tunica illa noxia, prementi non cedit, dignoſciturque etiam Auris foramine diducto, radiiſque objecto ſolaribus: ſed anceps eſt atque difficilis curatio ; tentanda tamen cauſticis ſolidis, putà cauſtico lunari. Verùm quandò Meatus vel ex Naturæ vitio, vel ex aliâ causâ deeſt, aut parietes ejus ferè ex toto ſunt glutinati, aliundèque oſſe rectè configurato ; juxta tragum, vel

quà cavum esse debet, acu candente aperiendum aut potiùs ancipiti scalpello paulatìm incidendum; cùmque id patefactum, injicienda eò pinna est, illita medicamento cicatricem inducente. Angustioris Meatûs vitium, si ab osse pendeat, curationi impervium est; si verò à nimiâ mollium partium spissitudine, dilatantibus gradatìm auctis volumine, cedere poterit.

Auris Meatum nonnunquàm subeunt corpora vel mollia, vel dura, aut etiam animalcula: quæquidem cognita non ex ipsius tantùm ægri relatione, sed & vel maximè ex Auris inspectione vel per specilla exploratione, quàm diligentissimè protinùs extrahi debent. Si substantiæ molles aut spongiosæ, pisum putà vel faba, in aurem fortè inciderint, sæpè sæpiùs ab humoribus nimis adeò intumescunt, ut nec apprehendi nec educi queant: tùm minutìm illæ dividendæ & protrahendæ. Insecta verò quæ molestâ prurigine & titillatione ægrum cruciant, irretit lana in Aurem demissa, agglutinat terebinthina, suffocat oleum, & eximit aurisclarium. Si calculus aliudve quidquam durum intus est, primùm oleo inungatur Meatus, mox autem hamulo retuso, paulùm recurvato & per infimam hujusce canalis partem cautè demisso protrahatur.

Interdùm nimia ceruminis copia & spissitudo surdastros facit, surdosque; tunc, injectâ aquâ tepidâ purâ vel leviter saponeâ, dilutus humor faciliùs diffluit, vel aurisclario ejicitur: qui si fortè lapidescat, non secus ac solidum corpus impugnari debet. In ipsis etiam glandibus coït humor ille congestus, vel propter frigus, vel propter innatam sibi viscositatem; quibus obstructis, Meatûs parietes intumescunt, comprimuntur nervi, hinc dolor, inflammatio, &c. Morbo si frigus causam dederit, xilum aut lana, aut panis calidus, aut vapor plantarum aromaticarum; si verò viscositas, diluentia adhibeantur.

Non rarò per infantium & adultorum Aures serosa aut purulenta stillat materies vel nimiâ ceruminosi liquoris copiâ, vel humore quolibet hâc in parte deposito producta; quod in criticis

febribus quandòque accidit, & Naturæ viribus, ut heterogeneum, eliminatur. Illud ergò profluvium cohibere summa imprudentia est; major tantùm humoris acrimonia lenientibus temperetur.

In ipso Meatu excrescentes carnes sive Polypi aceto simplici, ligaturâ, butyro antimonii, igne, ferro destruuntur, & pro basi, volumine variisque accidentibus hasce varias admittunt curandi rationes. Ferri candentis & caustici temperandus est effectus ope fistulæ, absorpto priùs humido, ne illud majorem propositâ partem adurat.

Tympani membranâ pertusâ aut ruptâ, Auditus non destruitur: quodquidem demonstratur per Valsalvæ experimenta in canibus facta, ex quibus liquet etiam hujusce membranæ vulnera ità consolidari posse, ut eorum ne vestigium quidem supersit: In hominibus haud absimilia exstant exempla; sic v. g. Auditus cuidam restituitur, qui, auriscalpio in Aurem inopinatè fortiùs intruso, hanc membranam disrupit; altero cui gladio læsa fuerat; tertio demùm cui ulcere fuerat perforata. Etenim Auditus deficere non debet, cùm præter eam membranam alia simul gravissimè non læsa sunt, præsertìm verò Labyrinthus qui immediatum Auditûs organum habetur. At verò in hominibus læsionem illam summa ut plurimùm comitantur incommoda, nimirùm acerrimus dolor, delirium, motus convulsivi in facie, febris, inflammatio, suppuratio, obtusus gravisque Auditus, sed ad tempus superstes, &c.; quæquidem antispasmodicis, lactis muliebris injectionibus in Aurem, &c. debellantur.

Obturari potest tuba Eustachiana vel muco spissato, vel increscentibus, illius glandulis, vel coalitis post exulcerationem parietibus vel palato intumescente, vel polypo in dies crescente: haud etiam rarò irritata tubæ membrana afficitur inflammatione; quæ verò nisi resolvatur, ad Aurem internam progressa, auditûs ossiculis mastoïdeisque cellulis suppurationem, cariemve secum importat, immò intimam ipsam calvariam sæviùs adoritur. Susurris autem,

tinnitibus, doloris ſede, faucium vitiis, ſurditate & cæterarum Auris partium incolumitate dignoſci poteſt iſta lues; ægrè verò curatur eò quòd altiſſimè lateat, vixque pervia ſit remediis vel ſub ſuffituum formâ adhibitis. Quidam ſurditatem, obſtructâ à muco tubâ, curare docent ſpecillo in eam inſerto & injectâ aquâ mellitâ. Hanc autem ſpecilli intromiſſionem, in cadavere haud perdifficilem, recuſare videtur partium ſenſilitas; ſicque ex liquoribus in Tympani cavum impulſis quot gravia pertimeſcenda ſunt accidentia.

Ubi verò reſolutioni impar Auris vicinarumve partium inflammatio in ſuppurationem abiit, coaleſcunt abſceſſus vel juxta maſtoïdeum proceſſum, vel in Auris aliquo cavulo, erumpere ſoliti ſignis diſtinctè propriis; quosque pro mali variâ ſede, aut peculiari naturâ plùs minùsve gravia comitantur accidentia. In Meatu faciliùs curantur; ſin ad proceſſum maſtoïdeum tendunt, eum carie infeſtant, abeuntque in ulcera eo ſanatu haud faciliora, quo altiùs tabes fuerit graſſata & à vitiatis humoribus ortum acceperit. Hìc quamprimùm ferro cauſticove laceſſatur abſceſſus, auferaturque caries vel aquâ mercuriali, vel quâlibet tincturâ ſpirituosâ, vel potiùs ferro candente. Nonnunquàm ſupereſt ulcus fiſtuloſum; unde fluit interdùm ſanies; quo quidem effluvio vel imminuto, vel omninò ceſſante, caput doloribus laborat, redeunte verò fugiunt dolores : illud ergò ſiſtere nefas.

Quandò autem poſt ictum aut gravem morbum in Aure internâ vel in cranio verſantur apoſtemata, oſſiculis, Tympano, Labyrinthoque carie denudatis, atque deſtructâ Tympani membranâ Auditus aboletur. Quid igitur præſtandum ? Adhibendæ injectiones primùm quidem lenientes, mox deterſivæ quantùm per mali ſtatum licet, in Nuchâ aut in Brachio fonticuli excitandi, cæteraque Naturæ permittenda.

FINIS.

1779

